

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania K. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 sierpnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 sierpnia 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego: art.102 ust. 1 w związku z art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wskutek uznania, że ubezpieczony utracił prawo do renty wobec upływu 18 miesięcy od odzyskania zdolności do pracy do momentu ponownego ustalenia jego niezdolności do pracy, podczas gdy decyzja, którą odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty ze

względu na ustalenie, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy, została wydana w dniu 21 lutego 2012 r. a ubezpieczony został ponownie uznany za częściowo niezdolnego do pracy z dniem 28 stycznia 2013 r., a więc przed upływem okresu wskazanego w przepisie art. 61 ustawy o emeryturach i rentach; art. 2 Konstytucji RP, stanowiącego klauzulę państwa prawnego w związku z art. 8 Konstytucji RP i art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, przez ich niezastosowanie i w konsekwencji błędne uznanie, że ubezpieczony odzyskał zdolność do pracy, podczas gdy faktycznie z tych samych przyczyn chorobowych przez cały okres powinien mieć prawo do zabezpieczenia społecznego w postaci renty, a także naruszenie prawa procesowego - art. 130 § 1 k.p.a., mające wpływ na wynik sprawy, wskutek przyjęcia, że termin 18 miesięcy przewidziany przepisem art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS rozpoczął bieg od momentu wstrzymania wypłaty świadczenia rentowego, pomimo że decyzja organu rentowego z dnia 19 marca 2010 r. o odmowie przyznania ubezpieczonemu prawa do renty, wobec wniesienia odwołania, nie podlegała wykonaniu.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., albowiem doszło do oczywistego naruszenia wskazanych w jej podstawie przepisów art. 102 ust. 1 w związku z art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i przepisów art. 2 w związku z art. 8 Konstytucji RP i art. 67 ust. 1 Konstytucji RP”.

Pozwany Zakład ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. pismem wniesionym po upływie terminu wskazanego w art. 398⁷ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. (data doręczenia skargi kasacyjnej – 23 listopada 2015 r., data nadania pisma organu rentowego w urzędzie pocztowym – 1 sierpnia 2016 r.) wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność

postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że nie jest jasne, na której z przesłanek skarżący opiera swój wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W skardze przywołano bowiem art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. odnoszący się występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, stwierdzając jednocześnie, że „doszło do oczywistego naruszenia wskazanych w jej [tj. skargi] podstawie przepisów”. Ponieważ skarżący nie formułuje żadnego istotnego zagadnienia prawnego, należy uznać, że w istocie opiera się on na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego powyższa przesłanka wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Skarżący oczywistej zasadności skargi kasacyjnej upatruje w błędnym określeniu przez Sąd drugiej instancji daty, od której należy liczyć okres 18 miesięcy z art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, warunkujący przywrócenie prawa do renty, wywodząc, że należy go liczyć od daty decyzji odmawiającej prawa do renty za dalszy okres (za okres przypadający po ustaniu prawa do renty na podstawie art. 102 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), czyli od dnia 21 lutego 2012 r. Pogląd ten jest oczywiście nietrafny. Sąd Najwyższy już wyjaśnił, że art. 102 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przesądza w

sposób jednoznaczny, że prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki to świadczenie przyznano, zaś możliwość jego przywrócenia, zgodnie z art. 61 tej ustawy uzależniona jest od powstania ponownej niezdolności do pracy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 99/04, OSNP 2005 Nr 16, poz. 256; z dnia 20 lutego 2006 r., I UK 170/05, OSNP 2007 nr 1-2, poz. 30; z dnia 24 marca 2015 r., II UK 161/14, LEX nr 1663406). Innymi słowy, decyzja odmawiająca prawa do renty za dalszy okres potwierdza ustąpienie niezdolności do pracy wraz z dniem ustania prawa do renty, a nie z dniem jej wydania.

Skoro w przypadku ubezpieczonego prawo do renty ustało na podstawie art. 102 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z dniem 31 stycznia 2010 r., to rację ma Sąd drugiej instancji, że przywrócenie prawa do renty byłoby możliwe, gdyby ponowna niezdolność do pracy powstała do 31 lipca 2011 r.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak punkcie 1 w sentencji.

Rozpoznając wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, sformułowanym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98 (OSNC 1999 nr 4, poz. 79) za złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną adwokatowi lub radcy prawnemu przysługuje wynagrodzenie jak za sporządzenie i wniesienie skargi. Strona przeciwna może wnieść do sądu drugiej instancji odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie dwutygodniowym od doręczenia jej skargi (art. 398⁷ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.). Nie stanowi odpowiedzi na skargę tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, LEX nr 80249, czy 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, LEX nr 141392). W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi

na skargę kasacyjną (art. 167 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.). Ze wskazanych przyczyn nie może być uwzględniony wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, zawarty w piśmie określonym jako odpowiedź na skargę kasacyjną, które zostało wysłane listem poleconym po upływie terminu do podjęcia tej czynności procesowej.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w punkcie 2 sentencji.